

Медената питка

— Бабо, какво има горе въ паничката? Дай да видя, ма бабо? — плачливо мърмореше малкият Тонко и дърпаше баба си за полата.

— Е, потрай де! Чакай да се опече питката въ огъня, тогава ще ти дамъ да си хапнешъ и отъ дветѣ.

— Че докога, ма бабо! Хайде, ма бабо! — удари го на плачъ Тонко и затропа съ крачето.

— Ей сега, да видя питката.

И баба Гена се наведе при огнището, да види дали се е опекла питката.

А Тонко това и чакаше. Грабна трикракото столче, тури го подъ поличката и хопъ на него. И очитѣ му право въ паничката.

— Медъ! Медъ! — извика радостно Тонко и посегна да си потопи пръстчето. Но столчето се залюлъ и той тупна на пода. Баба Гена се обърна.

— Видѣ ли, ще пипашъ скри-

шомъ, а? Не можа ли още мѣничко да почакашъ?

А Тонко едва си стискаше устата, да не зареве.

Баба Гена извади горещата питка, отърси я отъ пепельта, зави я въ вълнена кърпа, за да поомекне и истине.

— Ела, Тонко, ела бабиното! Баба ще ти даде колкото искашъ медъ. Ще го намажешъ на питката.

И тя сне пръстената паничка, пълна съ бистъръ и миризливъ медъ, и я остави на софричката при увитата питка.

Сега Тонко бѣше търпеливъ и послушенъ.

Най-после баба Гена разви питката и я намаза цѣлата отгоре съ медъ.

— Ще раздамъ отъ тая медена питка на всички въ махалата за здраве. На всички животѣтъ да бжде сладъкъ като медъ.

Докато баба Гена разчупваше питката, Тонко пакъ не